

Bản Tình Ca Tiếp Nối

T. Nguyen

Sau cái hẹn ở quán cà phê, ông Hai trở về với lòng hân hoan, đầy hy vọng. Đêm hôm đó, căn nhà ở London vẫn yên tĩnh như mọi khi nhưng cái tĩnh lặng ấy không còn làm ông Hai thấy trống vắng. Thay vào đó, nó trở thành một không gian để ông "nhắm nháp" lại từng khoảnh khắc của buổi hẹn hôm qua. Ông trần trọc không ngủ được. Ông trở mình bên trái, thấy nhớ cái cười với hàm răng trắng đều và nốt ruồi son bên má của bà. Ông trở mình bên phải, thấy nhớ cái giọng Huế ngọt như đường Thốt Nốt. Rồi ông nhìn lên trần nhà thờ dài: "*Trời đất, già rồi mà còn bị cái.. hồi xuân khuyh đảo.*" Ông bật cười một mình trong bóng tối, cười nhỏ thôi, sợ làm động cái cô đơn quen thuộc đang ngủ ở góc nhà.

Lâu lắm rồi, ông mới có một đêm không ngủ vì nhớ người khác. Ông nhớ cái khoảnh khắc bà đỡ ông đứng dậy. Bàn tay bà mềm, ấm, mà chắc. Một cái chạm nhẹ thôi cũng làm ông mất ngủ cả đêm. Ông nghĩ: "*Lâu lắm rồi mới có người chạm vào mình mà không phải bác sĩ.*". Buổi hẹn tình cảm đầu tiên nào cũng làm người ta loạng choạng, nhưng với ông Hai thì nó quá đúng cho nghĩa bóng lẫn nghĩa đen. Mọi hôm giờ này ông đã dậy đi tiểu ba bận, cái bệnh của tuổi già, vậy mà đêm nay thì không, chắc tim loạn nhịp làm quên luôn, ủa mà ông có ngủ được đâu nào. Ông nhìn ra cửa sổ, tuyết ngoài phản chiếu ánh đèn đường, trắng nhòe như sương. Ông nghĩ về tương lai, một tương lai mà ông chưa dám hình dung. Rồi ông trần trọc: "*Mình 77 rồi, thời gian đâu có đợi. Bà ấy như viên ngọc quý chưa mài dũa, nếu mình không giữ, lỡ ai đó 'hớt tay trên' thì sao?*". Cái cảm giác sợ mất mát này khiến ông thấy mình trẻ lại, giống hệt thằng con trai 17 tuổi lần đầu biết yêu.

Sau 3 tháng bên nhau, ông Hai và bà quyết định không thể cứ "đi đi về về" mãi. Nhất là những lúc ông đến thăm bà ở condo, gặp thằng bảo vệ mở cửa nó luôn nói "Congratulations" (chúc mừng) với nụ cười lém lỉnh làm ông mắc cỡ lẫn khó chịu. Thế là cả 2 đồng ý báo cho tụi trẻ biết thuyền đã có bến đỗ. Ông Hai tính tới tính lui, cuối cùng quyết định sẽ "*khai báo thành khẩn*" với thằng con đang làm IT ở Toronto. Ông tự nhủ: "*Lỡ sau này đi chơi với bà mà bị đột quy dọc đường, tụi nó còn biết người mà tìm, chứ giấu hoài sao được.*" Ông muốn hợp thức hóa, lén lút hoài hồi hộp lắm, không khéo làm hại cho trái tim già. Sau một đêm trần trọc như cá lóc nằm trên thớt, ông Hai quyết định phải "đầu thú". Thằng con biết ông có chuyện quan trọng muốn nói nhưng công ty quá nhiều việc nên chỉ nói chuyện qua Ipad mà nó cho ông tháng rồi để tiện liên lạc.

- Ba gọi sớm vậy, có chuyện gì không ba?

Ông Hai háng giọng, chỉnh lại cái áo len cho nghiêm chỉnh.

- Ờ... ba có chuyện muốn bàn với con.

Rồi ông Hai kể hết chuyện ông có người yêu và những trao đổi qua lại trong 3 tháng qua.

- Ba với bà ấy... tính chuyện dọn về một nhà để chăm sóc nhau lúc trái gió trở trời. Con thấy sao?

Ông hỏi hộp nhìn nó qua màn hình thăm dò. Tự nhiên nó cười nức nở:

- Ba ơi, mỗi khi con về thăm ba nhìn ba mấy tháng nay cứ tùm tùm cười với cái điện thoại, quần áo thì ỉn lảng cuống, con biết sẽ có ngày con nghe tin này! Con mừng cho ba. Ba dọn về với cô ấy, hay rước cô ấy về đây, con đều ủng hộ hai tay hai chân. Có người lo cho ba, tụi con đi làm mới yên tâm cái bụng được.

Ông Hai sững người, cái kịch bản "đấu tranh" chuẩn bị sẵn bỗng dưng... phá sản. Ông không ngờ nó OK cái rụp không điều kiện. Cái gánh nặng ngàn cân bấy lâu nay bỗng tan biến như tuyết gặp nắng xuân. Ông Hai thấy lòng mình nhẹ tênh nên ông vội vàng cầm điện thoại, tay còn run vì mừng, bấm gọi ngay cho bà:

- Bà ơi! Thằng con tui nó 'duyet' rồi! Nó còn đòi đi rước bà về ở chung nữa nè.

Cuối cùng ông Hai nhận ra, đôi khi rào cản lớn nhất không phải là con cái hay dư luận, mà là sự tự ti và thiếu niềm tin từ chính mình.

Còn bà thì sao? Đêm đó, bà cũng không ngủ được. Bà ngồi tựa lưng vào ghế sofa, đắp cái mền mỏng, tháo đôi giày đã hơi chật vì khớp chân sưng, nhìn màn hình TV đang chiếu chương trình hò Huế mà bà chẳng nghe được chữ nào. Trong đầu bà chỉ có hình ảnh ông Hai đứng bật dậy giờ tay như học sinh tiểu học làm bà bật cười một mình. Bà thấy ông dễ thương. Bà nghĩ: "*lâu lắm rồi mới có người hỏi bà một câu rất thật: 'Bà có đau khớp không?' Không phải xã giao. Không phải tán tỉnh. Mà là hỏi vì... hiểu ta hiểu người.*" Chuyện gì hôm qua bà nhớ như in, nhớ tất cả, nhớ cái giọng miền Tây mộc mạc làm bà thấy ấm như nắng trưa tháng Chạp ở quê. Nhớ nhất là cách ông cố ý làm đổ vài giọt cà phê lên bàn, đổ bên ông mà lau bên phía bà.. bà biết hết, bà

để yên, hy vọng ông sẽ nắm tay, rất tiếc ông không tiến xa hơn..

Về chuyện con cái thì bà không lo. Đứa con gái duy nhất đã có chồng ở tận Vancouver, nó rất thoảng và luôn xúi bà tìm bạn già hủ hủ sau khi ba cô mất gần 10 năm. Vì thế, bà sẽ đi đường "chính ngạch", bà sẽ báo cho nó biết. Khi bà kể sơ sơ về buổi hẹn, con gái cười:

- Má đi thêm bước nữa đi, tụi con mừng. Má sống một mình hoài tụi con lo.

Bà nghe mà lòng nhẹ như mây. Không phải ai cũng may mắn có con cháu hiểu chuyện như vậy. Nhưng bà cũng có nỗi sợ riêng. Sợ ông Hai kỳ vọng quá. Sợ mình không chăm nổi ông. Sợ thương rồi lại mất thêm một lần nữa. Nhưng khi nhớ lại khoảnh khắc bà đỡ ông đứng dậy, bà thấy tim mình mềm ra như nước sông Hương mùa lũ. "*Ông này trông hiền, mà hiền thì dễ thương.*" Bà mỉm cười một mình "*Thôi, để coi ông có rủ đi lần nữa không. Nếu ông rủ... chắc mình đi.*"

Sau gần 3 tháng quen nhau, họ càng khấn khít hơn. Nhiều lần hẹn nhau ở mall tâm sự hoặc ngồi bên nhau ở thư viện cho đến giờ đóng cửa. Vài lần bà mời ông đến nhà ăn bún bò Huế do chính tay bà nấu. Đáp lại, ông mời bà ghé qua condo ông đãi món hủ tiếu gói ăn liền hiệu Bông Sen Vàng, sản phẩm Sadec, cũng do chính tay ông nấu. Mùa xuân Canada đến, nó chậm chậm, rón rén nhưng đủ sức làm tan đi những tảng băng đóng cứng bao ngày. Khi những chồi non màu xanh nhạt bắt đầu nhú ra từ những cành cây phong trụi sau nhà, cũng là lúc cuộc đời ông Hai bước sang một chương mới, tươi mát như làn da người yêu đất thần kinh.

Thế là sau bao tháng ngày "lén lút" dắt gá về nhà, cuối cùng căn nhà của ông Hai ở London cũng đón thêm một chủ nhân mới. Đêm đầu tiên dọn về chung một mái nhà, không gian vốn tĩnh lặng bấy lâu nay bỗng trở nên ấm, hơi ấm của sự viên mãn. Căn nhà cũ bỗng có thêm tiếng dép nhỏ buổi sáng, thêm mùi dầu gió, mùi trà nóng, thêm một cái áo khoác phụ nữ treo bên cạnh chiếc áo già của ông. Đêm đã khá khuya, ngọn đèn ngủ vàng vọt tỏa ánh sáng thật êm nhưng không kém lãng mạn. Ngoài cửa sổ, gió xuân kéo nhau về từng bầy từ phương bắc mang theo gió mát, hy vọng cho một năm mới thịnh vượng và an lành. Trong phòng, hai mái đầu bạc nằm cạnh nhau, bình yên như giọt sương trên lá. Đêm nay, bà không ngủ được nhiều. Bà chỉ nằm nhìn ông vì chưa quen tiếng ngáy, tuy không vẫn điệu nhưng thấy lòng mình ấm đến lạ. Một thứ ấm không phải từ lò sưởi. Mà từ... người mình mới thương.

Hạnh phúc muộn không làm người ta trẻ lại. Nó chỉ làm người ta... chậm già hơn.

T. Nguyen
London 2026